

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. V. Affectus & sensa cordis verè Christiani circa Nativitatem Virginis
Sanctissimæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

Dilectus
idoneus ad
declarandū
aliquā ra-
tione Ex-
cellentiam
Sanctissimæ
Virginis.

Sed quando tibi poneretur certus numerus, exempli gratiā, millies vel centies millies, arguendum tibi semper sic foret: JESUS Christus centies millies excellentior est homine peccatore; Sapiaentia ædificavit palatium pro uno, & palatium pro altero; ipsa ædificavit sapienter, adæque juxta proportionem utrique congruam; necessariò igitur centies millies plus perfectionis, plus magnificentiæ, plus splendoris contulerit palatio, quòd ædificavit pro JESU Christo, nempe pro Sanctissimâ Virgine, quàm toti huic mundo, velut palatio, quòd

ædificavit pro homine peccatore. Rimare jam desper per totum vitæ tuæ decursum, & vide, an comprehendere unquam poteris magnitudinem excellentiam Sanctissimæ Virginis ab initio vitæ, & in die sanctissimæ Nativitatis ipsius. Verùm si intellectus noster magnarum harum veritatum ita obruatur pondere, ut illas capere non possit, an corda quæque nostra ita permaneant stupida, ut nullos exinde concipiant bonos affectus, bona sensa ac desideria? Videamus.

* * *

ARGUMENTUM.

Affectus & sensa cordis verè Christiani circa Nativitatem Virginis Sanctissimæ.

ARTICULUS V.

Argumen-
tum & cau-
sa magis
gaudij.

Primus affectus delinens cor, accedente ingenti quâdam prosperitate, est gaudium; Et nihil tam parum est, quòd accidere nobis possit prosperitatis, quin gaudium aliquod pariat in nobis; Sed si bonum magnum est, non nisi magnum parere potest gaudium, & quantò id fuerit majus, majus quoque gaudium erit: dum igitur locupletamur bonorum omnium maximo, maximo quoque perfundimur gaudiorum omnium gaudio: O! Si anima agnoscere posset, quantus accre-

scat sibi bonorum cumulus è Sanctissimæ Virginis Nativitate, impossibile foret, quin raperetur rota extra se ipsam præ nimiam consolationis sibi cor dilatantis abundantiam: Siquidem si summa felicitas est mundi aspexisse nascentem inter nos Deum Salvatorem, procul dubio post hæc præcipua est, nascentem videre divini hujus Salvatoris Genitricem.

Ecce igitur tibi diem gratiæ, qui incipit apparere, còquòd jam videam auroram; Et consequen-

Z. 2

tes

ter jam videam magnum diem gloria: unus enim trahit post se alterum; eandemque possessionem gratia, quam habuero in praesenti hac vita, habebo etiam per omnem aeternitatem in gloria: confidenter igitur dicere possum; Video caelos apertos, & permisum est mihi illuc intrare, ubi primum liberatus fuero e corporis mei servitute. Quis diffitebitur, maximum hoc esse argumentum gaudij, quod solatium possit afferre cordi? Magnus Cardinalis, Sanctus Petrus Damiani, continere se non poterat, tantam considerans felicitatem, quin in hunc effunderet se jubulum: Gaudeamus, fratres, in Nativitate MARIE, uti gaudere mos vobis est in Nativitate Salvatoris nostri: Enimvero si ille est sol justitiae, haec aurora est ipsum praecedens; si ille verus paradus est animae, haec porta est, ad illum nobis praebens introitum; si ille nostris satisfecit debitis, nosque redemit sanguine suo; haec suppeditavit ipsi pretiosum hunc sanguinem, qui debebat esse redemptionis nostrae pretium. Gaudeamus in Nativitate amborum, eod quod ambo sint fontes summae nostrae felicitatis.

Unde est ergo, interrogat Artemisia, non excitari ubivis ignes festivos in Nativitate Sanctissimae Virginis, uti excitantur in Nativitate Sancti Joannis Baptistae? Un-

de est, modulati ubique Ecclesiam ad dentulendos suos pro viribus filios spirituali latitiam: *Nativitas tua, Dei Genitrix Virgo, gaudium annuntiavit universo mundo*: Et tamen non videri, quod omnes haece devotis ac pijs accendantur affectibus, inflammentur desiderijs? Quid praetendis? respondet Viator, ingemiscens praetadio: insensibilis est mundus circa ea, quae Deum concernunt & divina; totus immersus est sensibus, unde extrahere nititur parvulus quasdam transitoriae consolationis scintillulas; & infelix non invenit ibi, nisi torrentem amaritudinum & miseriarum, quibus immergitur, vix non absorbetur; oportet contemnere ac desere consolationes sensuum, ad degustandum delicias spiritus, voluptates animi; sed libenter pouremur his, non renuntiando alijs.

Qui indagare voluerunt, quando & quomodo celebrari incipitum sit Festum Nativitatis Sanctissimae Virginis in Ecclesia, asserunt, aliquos solitarios & Eremiti cultores, qui se abstraxerant a mundo, ut tanto liberius famularentur soli Deo, audisse annuatim die Septembris octavo harmoniam quandam Angelicam, suumque tanto refertum sensisse cor gaudio, ut judicarent non immerito, accidisse inusitatum quid, quod esse debebat hujus
fons

S. Pectus. Dam. Aequè spiritualiter gaudeandū est in Natali SS. Virginis, ac in Natali Domini.

Stephanus mundis rebus

Pole vel quibus mirc. Nat. B V

S. Pe t. r. de

Carthage na lib. 2 hom. 2

Qui fecit debet ut p. fati

ons gaudij & origo; quibus proinde causam à Deo rogantibus revelatum fuit, eo die maximam in cælo celebrari solemnitatem ob Festum Nativitatis Virginis Sanctissimæ: quodque, cum nata potius sit pro hominum, quam Angelorum bono, ingratitude notam non effugiat terra, quod similiter festivum ejusdem non colat diem. Res tam æquitati videbatur congrua, ut primò celebrari inceperit in Ecclesiâ Græcâ, & exin in Ecclesiâ Latinâ, & tandem in Orbe universo. Non constat quidem tempus hujus revelationis & institutionis hujus Festi; nihilominus Cardinalis S. Petrus Damiani pro certo tenet, non minus antiquum id esse Festum Sancti Joannis Baptistæ: Festum igitur hoc est universali referentur gaudio, tam in cælo, quam in terrâ, coram Angelis & coram hominibus; uade animæ, quæ cælestis hujus gaudij se non reddit confortem, turpissimam inurit notam, quod potius bestiarum, quam Angelorum referat similitudinem.

Quinam affectus esse debeant bonæ animæ, ut puri sint satis.

Sed gaudium hoc, dicebam ipsi, eâ quâ loqueris ratione, valde imperfectum mihi videtur, propriæque appetens commodi, si nonnisi ob utilitatem è Nativitate Sanctissimæ Virginis in nos dimanantem gaudere velimus. Mallem ego quidem gaudere de gloriâ Dei, de adimplerione divinæ ipsius voluntatis, de abundantia gratiarum,

quibus Sanctissimam accumulavit Virginem. Patres, qui regulas tradunt vitæ spiritualis, nobisque loquantur de magnâ puritate, ad quam debet anima tendere consequi volens perfectionem, asserunt, affectus ipsius satis puros non esse, si aliud quid sibi præfigat, quam Deum solum; ipsam tantum suam imminuere puritatis, quantum utilitatis admiscuerit propriæ; ipsam nunquam facturam melius, nisi quando ex integro oblita sui ipsius, omniumque eorum, quæ se concernunt, usque ad ipsam propriæ suæ perfectionis curam, hæc omnia absolute consignat in manus Dei, ut nulli adhæreat, nisi ipsi soli: affirmant insuper, ipsam contentam esse non debere semetipsâ, quoad mortuam se invenerit proprio suo commodo, & omni eo, quod Deus non est; quoad evadat incapax ad degustandum aliud gaudium, nisi gaudium de Deo, nec alio moveatur respectu, quam propagandæ solius ipsius gloriæ: ita ut, si certa foret, omni se commodo in æternum privandam, seque omninò annihilandam fore, pari tamen semper totius tempore vitæ suæ difflueret gaudio, probè gnara, Deum semper Deum fore, ipsumque amaret semper eodem ardore, ac eadem fidelitate ipsi serviret, solum ex eo, quod omni amore ac servitio sit dignissimus.

Jam os aperuerat ad respondendum mihi, prosequi volens hoc argume-

gumentum; & ecce propè se audi-
vit personam quandam plorantem,
quæ magno videbatur oppressa
dolore: Quid tibi est? interrogat
ipsam; audire non possum respon-
dit, sermones vestros, quin lethali
divexer cruciatu; Eheu! verba
vos facitis de gaudio spirituali, &
ego circumfero tormentum spiri-
tus, quo nunquam non immani-
ter compungor. Sed unde id ven-
nit, interrogat ipsam, obsequiosus
dux meus, compassione motus, ip-
samque consolandi accensus desi-
derio. Quantum opinor, oritur
ex eo, quod non benè mihi sicuram
Deo; patior infirmitates, à quibus
me nimium permitto abripi, &
Deus ultionem mox repetit de me
per diros remorsus conscientia; ;
quos quidem pacare adaitor for-
mando saniora me emendandi
consilia; nihilominus relabor, &
mox eadem conscientia redeunt
tormenta. Et ecce miserabilem
sortem meam; jam à pluribus an-
nis. Eheu! an ergò nunquam
pacem habebō cum Deo, & ipse
mecum?

Nunquam habere poteris, re-
spondit ipsi Viator, occasionem
meliorem petendi illam, quàm
hanc, in quâ versamur modò, dum
nasci nobis videmus auroram diei
gratia. Nonne subit mentem diu-
turna illa pugna quæ describitur in
Genesis, ubi Jacob per noctem in-
tegram luctatus est cum Deo, vel
cum Angelo ipsum representante?

Lucta utrinque admodum aeris e-
rat, & ex utràque parte videbatur
esse æqualis, quoad appropinquan-
te diluculo victoriam cedere vide-
batur Angelus, & postulare pa-
cem ad Jacob dicens: *Dimitte me,*
jam enim ascendit aurora. Mira-
bile profectò videtur, quòd Deus
permittat homini, non solum, ut
sibi resistat secumque pugnet;
sed etiam cedat ipsi victoriam, po-
stuletque ab eo pacem, ubi pri-
mum assulgete incipit aurora. An
possibile sit, non esse Deo robur
adversus hominem, nisi in tene-
bris? an ergò dies ipsum reddat
infirmum? quid mysterij est
hoc?

Est facile captu: Nos agimus
vices Jacob; nos pugnamus adver-
sus Deum totà nocte, id est, duran-
tibus ignorantiarum nostrarum te-
nebris, dum vivimus in oblivione
Dei, negligentia, & fastidio rerum
salutem nostram concernentium;
in deplorandâ cœcitate, quæ nos
impedit, ne intueamur bona vel
mala æterna, nunquam non desce-
dentes à viâ, & sequentes malatum
nostrarum inclinationum propen-
siones: Deus se opponit, nosque in-
viam reducere conatur; verum
nos cedere detrectamus; nonnun-
quam capeffimus bona, nonnun-
quam consilia mala; clarè videtur,
luctam hæc esse Jacob adversus
Angelum, & Angeli adversus Jac-
ob, quæ finem non nanciscitur,
nisi finem nostræ nox mentis nan-
ciscatur.

Opus

Turbatio
animæ pec-
satrix.

Gen. 31.
Pacta my-
steriosa
cobi est
Angeli.

No-
mu-
De-
ip-
sci-
à

Opotret affulgere auroram, quæ pugna opponat metam; oportet majus quoddam lumen gratiæ nostras dissipare tenebras; & tunc percipiemus vocem: Theodoretus in Genesio inquit: *Nihil aliud est, nisi quod MARIE aspectu Christus infirmus se esse ostendat, & peccatori dicat: Dimitte me, jam enim ascendit aurora.* Sufficit, pugnandum amplius non est in conspectu auroræ, tempus est firmandi pacem. Sed cui dicenda sunt hæc verba? Estne à Deo postulanda pax peccatori? Vel à peccatore postulanda pax est Deo? Verum est, Angelum, qui representabat Deum, postulasse pacem à Jacob, ad declarandum nobis, abundantiam bonitatis Dei erga nos, tantam esse, ut, licet ipse sit omnipotens, & nos nonnisi infirmitas, nihilominus ipse primus sit, nosque præoccupet flagitando à nobis pacem. Nonne ipse nos prævenit, nosque amicè per suas sollicitat gratias, ut convertat nos ad se? Sed speciatim id facit, dum oriri intuetur auroram diei gratiæ, in Nativitate Matris Dei, & Salvatoris mundi; tunc enim commovetur & emollitur ipsius cor à miseris peccatorum: Siquidem cum ipsa donaverat illi Sanctissimam suam Humanitatem, quis dubitet, quin donaverit ipsi quoque humanitatis affectus & sensa, mansuetudinem nempe & misericordiam, à quibus urgeatur ut prior expo-

stulet pacem à peccatore? *Dimitte me, jam enim ascendit aurora.*

Quamdiu luctaris jam contra me in animo tuo, nec unquam habere vis pacem? Desine ergò tandem opponere te mihi, meisque reluctari gratijs; Ecce aurora nascitur, quæ me invitat ad prosequendum te omni benignitate, amplectere illam, & deponere arma; his peccata tua tantò tempore meas aggravaverunt manus; tua in peccatis perseverantia extorsit ex illis, invito me, jam tot ac tanta supplicia; meam tu inhibes clementiam, dum adhibere me cogis tantum rigoris ac multæ adversum te; quamdiu tu pateris, patior; sine bonitatem meam & permittite exhibere me tibi misericordiam; *Dimitte me*; Itane confidamus nos, nihil Deum negaturum nobis, quidquid petierimus ab eo per intercessionem Sanctissimæ Virginis; & ipse nihil obtineat à nobis, à nobis postulans in conspectu & ob amorem hujus Matris misericordiam?

Persona ista prius tota confecta mœtore & pusillanimitate ob duritiam, quas in conscientia sua tolerabat, luctas, novam videbatur resumere vitam, percepto hoc discursu, quem ex abundantia cordis sui nuntiabat Viator noster; & considerans magnam hanc pietatis Dei abundantiam, quæ eòsque demittebat se, ut prior exposceret pacem:

Deus amicè
invitat animam,
ad faciendum
secum pacem.

Boni affectus animæ
facientis
pacem cum
Deo.

Nos pugnamus contra Deum, & ipse exposcit pacem à nobis.

Gco. ju
Pueri m
steriosi
cobi cum
Angela

cem: O bonitas infinita! inquietabar, non tuum, sed meum est profari hæc verba: *Dimitte me, jam enim ascendit aurora*; meum est, exposcere à te misericordiam, teque efflagitare amore auroræ tibi ad eò dilectæ, ut pacem meæ concedas animæ, erue è corde meo, omnes ipsius malas inclinationes; dirumpe perverfarum, quibus implicor, consuetudinum carenas, dissipa mentis meæ tenebras, & aspiciendum exhibe te mihi, cum vera Lux sis mundi. Incipit dies ab aurorâ, & quia nasci hanc facis, ut incipias effundere in mundum gratiarum, quas ipsemet fers tecum, abundantiam, nativitatibus ejusdem à te gratiam exposco, id est, ut efficaciter me nasci facias hodie servitio tuo: permittite igitur, ô misericordia infinita, dicere me tibi maximâ cum cordis

mei reverentiâ, quod Jacob' dixit Angelo, exostulans pacem ab eo: Non dimittam te nisi benedixeris mihi. Non erit pax inter nos, nisi Sanctam tuam alsequar benedictionem, quæ progignat & confirmet ipsam tam solidè, ut amplius rumpatur nunquam in æternum.

Tota Societas haud parum hisce ædificabatur affectibus, & quilibet contendebat applicare illos sibi ipsi. Non nisi Artemisia nondum adhuc contenta erat; ipsius devotio, quæ semper succedebatur magis exoptasset nunquam imponi finem sermone de excellentijs Sanctissimæ Virginis; hinc Viator noster, ut ipsius responderet votis, totius vitæ Marianæ sequentem recensuit

Epitomen.

* * *

ARGUMENTUM.

Synopsis complectens Nativitatem & seriem totius vitæ Sanctissimæ Virginis usque ad mortem ipsius.

ARTICULUS VI.

Sanctissima Virgo prædestinata ab æterno, ut esset Mater DEI, concepta fuit in tempore, juxta supputationem Baronij, anno quinquies millesimo octogesimo quarto à creatione mundi; & juxta illam Salviani & aliquorum aliorum, anno quater millesimo, trigesimo septimo; &

annò sequenti nata est octavo die septembris: duobus vix elapsis annis præsentata est in templo vigesimo primo Novembris, numerans ex mente quorundam scriptorum annos 2. cum mensibus duobus & tredecim diebus, completos.

Undecim annos exegit in templo,

Quo anno
& quo die
nata sit.